

עשרות מיסים אתיופים מכל רחבי הארץ, השתתפו בסמינר מיוחד בנושא ההכנה ל"מיזמן מאוד" מירושלים. המשתתפים לומדו האמונות והמנהגים של עדה זו וכמה חשוב מזה שבי חזקנו באתיופיה, שם המיסיונרי המיסיה החדיש קורבנות בני מזרח מוזעים הכר שמעמה זה הוסמך כבר זה מאות שנים...

"ההבטחה התקיימה בזכות האבא"

מאת שאול שיף

השעה היתה שעת ערב, זמן קצר לאחר תפילת "מעריב". האדמו"ר רבי אליעזר מנחם זאב רוזנבום שליט"א, האדמו"ר מקרעטשניף שמקום מושבו ברחובות, התחיל לקבל את הקהל שהמתין לו. חסידים וסתם "עמך" המבקשים עצה וברכה.

המתנתי זמן־מה באחד החדרים הפנימיים, בסמוך לחדר שבו ישב האדמו"ר עד לשעה היעודה. בינתיים "עירכן" אותי אחד מהמשמשים בקודש בלתן חדש משלחין לכבוד חתונה קרובה של אחד מבני משפחת האדמו"ר, וגלש אסוציאטיבית, בעקבות "היעה על איטיות רמת־מעלה שהושמה במאסר, לספר על "מופת" של האדמו"ר הקדוש מקרעטשניף, אביו של האדמו"ר הנוכחי, רבי דוד משה רוזנבום זצ"ל, שאלפים נזדו לפתחו, בהיותו מלומד בנסים וקדוש קדוש ייקרא לו.

והסיפור בקצרה:

"אסיר אחד שנדון לשנות מאסר רבות, שלח בקביעות את אחד ממכריו לבקש מהאדמו"ר זצ"ל שיתפלל בעדו שייצא מהכלא לאלתר.

האדמו"ר היה מאוין בקשב רב לבקשת שלותו של האסיר ולאחר תרוחר קצר היה משיב: "תבוא בעוד שבועיים" או "תבוא בעוד חודש" וכך זה נמשך לאורכה של תקופה מסויימת. באחד הימים, לאחר שתמו "השבועיים" או "החודש", אמר האדמו"ר זצ"ל לשלוחו של האסיר: "תבוא אחרי ראש השנה ונראה מה ניתן לעשות". מיד לאחר תקו התיעב הלה בפני האדמו"ר וחזר על הבקשה של האסיר: "אנא תתפלל עליו שייצא לאלתר מאסרו"...

האדמו"ר הגיב הפעם מיד: "אנא אמור לו שיתרום כתר־תורה לבית הכנסת וישועתו קרובה לבוא". השליח מיהר לשולחו וסיפר לו את מה שהורה האדמו"ר. האסיר לא היסס הרבה, והדריך את מכרו היכן ניתן להשיג את הסכום עבור "הכתר", והפציר בו למהר ולקנות את כתר התורה כמצוות האדמו"ר. הכתר נקנה ותרשם באחד מארונות הקודש, ולא חלפו ימים רבים והאסיר זומן למפקד הכלא ונתבשר, כי שחרורו קרוב, זמן רב לפני המועד שנקבע בפסק הדין.

משנשחרר שאל אחד ממקורבי האדמו"ר את האדמו"ר זצ"ל: "מה פתאום הורית לו לתרום כתר־תורה? מה לכתר ולשחרור מאסר?" השיב לו האדמו"ר: בתפילת ראש השנה אנו הרי מתפללים את השיבה שבו נאמר: "ושב כתר מקרך ישועה..." פלוני, הרי הוא היה בגדר של "ושב כתר" ובכתר... היתה ישועתו. השמש בקודש סיים את סיפורו ואני נקראתי להיכנס אל האדמו"ר. האדמו"ר ביקש שלא להעביר לו שום שיחה טלפונית, סגר את דלת החדר והחל לשאול אותי על משפחתי, עבודתי וכיו"ב. מכאן עברה השיחה לנושא שלשמו האדמו"ר ביקש שאבוא אליו. האדמו"ר ירש, כידוע, את האדמו"רות בגיל צעיר מאד ועל כתפיו נפלו עול המוסדות והמשפחה העניפה. והרשויות השונות לא תמיד גילו את הרגישות הראויה לנסיבות המיוחדות אליהן נקלע האדמו"ר והוא ביקשני להתערב אצל אחד הפקידים שאוזנו היתה ערלה למצוקתו של האדמו"ר.

בעוד האדמו"ר מגולל את הבעייה לפרטיה, נכנס השמש לחדר ואמר לאדמו"ר כי מבקשים אותו בטלפון. האדמו"ר העיר לו: הרי ביקשתי אותך לא להעביר שום שיחה ושום טלפון...

"הרבי זו שיחה מחו"ל, שיחה מינה, שיחה חשובה" – השיב כמתנצל. האדמו"ר ביקש את סליחתי ויצא את החדר. כעבור עשרים דקות לערך שב האדמו"ר כשפניו חיוורות כסיד. הוא התיישב על כסאו ולמשך דקה ארוכה שמר על שתיקה. חששתי לבריאותו ושאלתיו "אולי נשתה ביחד קפה, אולי נטייל קצת באוויר הצח כאן ליד הפרדסים..." הרגיעני הרבי ואמר: "הכל בסדר, הכל בסדר רק עוד דקה"...

משחלפה הדקה סיפר לי האדמו"ר מדוע חוזרי פניו ומדוע ארכה שיחת הטלפון עם וינה:

לפני כשנה – החל האדמו"ר את סיפורו – הגעתי לווינה בדרכי לרומניה להשתטח על קברי אבות. בשדה התעופה שאלתי את החסידים שהמתינו לי: אצל מי אתארח הפעם, והם הציגו לי אברך צעיר, חסיד ואמרו לי כי אני והנלווים אלי יתארחו בביתו. הגענו לבית האברך, בית יפה, רחב מידות ובאמת קבלת הפנים של בני הבית היתה למופת. שמה קיבלתי את הקהל והאברך ורעייתו עשו ככל יכולתם כדי להגעים לנו את השהייה. באה השבת, ערכנו את "השולחן" בבית האברך והוא לא חסך דבר ממני ומהבאים אל "השולחן" ובזכותו עברה השבת מתוך רוממות רוח. במוצאי־שבת קודש היינו מהמאוחרים לצאת את השבת וסיימנו בהבדלה כמנהג שראינו בבית אבא.

בערב אני מסיים את הפסוקים שסגולה לאומרם לאחר ההבדלה, נכנסו האברך ורעייתו לחדר וסגרו את הדלת מאחוריהם והחלו פורצים בבכי שקרע את הדלי לבי. הם בוכים ומספרים על חייהם המאושרים ביחד, אלא שהקב"ה מצע מהם פרי בטן והם מבקשים ממני, שאני אבטיח להם שיזכו ללדת ילדים. הרגעתי אותם, אך הבהרתי בנחרצות: אני זה לא אבי זצ"ל, אני לא יכול להבטיח כמו אבא. אני מבטיח להתפלל אני מבטיח לברך, אך להבטיח ולהתחייב לכם על בן – את זה אל תבקשו, את זה איני יכול. אני בשלי והם בשלהם: אנחנו לא נעזוב את החדר הזה עד שלא נשמע מפיך שניפקד בבן. וככל שאני חוזר על דברי ומתחנן בפניהם שלא יבקשו ממני דברים שהיו רק בכוחו של אבא זצ"ל, הם מתעקשים וקולות הבכי הולכים וגוברים.

ביקשתי לעזוב את החדר אך לא יכולתי, ולאחר זמן. כאשר כבר לא יכולתי לעמוד בפני הבכי של הזוג ובפני תחנוניהם, התפתיתי והבטחתי להם, שא"ה יזכו להיפקד בזרעא חיה וקיימא... ומאותו רגע לא היה מנוח לנפשי: הכיצד התחייבתי, הכיצד הבטחתי להם בן והרי אני איניי אבי... הימים עד לשובי חזרה לארץ הקודש, היו רוויים ביסורי־נפש שגררו יסורי גוף. לא סלחתי לעצמי שהוצאתי מפי התחייבות ודחיתי כל תירוץ שבו ביקשו להרגיעני.

משדה התעופה לוד נסעתי ישר לרחובות לבית העלמין להשתטח על הקבר של האבא זצ"ל. בכיתי שם כפי שעוד לא בכיתי מעודי: אבא! זעקתי, אתה הרי יודע את האמת, איך התחייבתי ומדוע התחייבתי, אנא אבא אל תבייש אותי ותפיל תחינתך בפני בורא עולם, שהזוג פלוני בן פלונית ופלונית בת פלונית ייפקדו בזרעא חיה וקיימא...

עכשיו הגיע הטלפון מווינה. על הקו היו בני הזוג. הם מבקשים ממני לבוא לווינה ולהיות סנדק בברית של בנם שבא לעולם בברכתו של אבי הקדוש זצ"ל...

"אתה צודק אפשר גם בלי ניתוח"

בבית חולים "הדסה" בירושלים, שסקן הפרופסורים, כי אין ביכולתם, לצערם, לעשות שום דבר למען הילדה החולה; את הניתוח ניתן לבצע אך ורק בחו"ל, בבית חולים מסויים בניו־יורק. מדובר בגידול שמיקומו אינו נוח לניתוח וריצוי שאת הניתוח יעשו באלה שצברו ניסיון מספיק בגידולים מהסוג הזה.

האב, ד"ר במדעי הרוח, חובש כיפה סרוגה, קיבל את תשובת הרופאים המומחים קשה מאד. מדובר בבתו הבכורה, האהובה, צעירה מלאת חיים, הסובלת מגידול ל"ע ועוד במקום לא נוח... הוא שב לביתו עם רעייתו, בת לאחת מהמשפחות המיוחסות, והחל בהכנות לנסיעה עם הבת.

חברים טובים עשו ככל יכולתם כדי להקל עליהם את הנסיעה בנטל הכבד של ההוצאות, ולעודד את רוחם, כי תשועת ה' תבוא כהרף־עין.

בבית החולים בניו־יורק החלה הבת בסדרת בדיקות יסודיות לקראת הניתוח הצפוי, והודיעה שהו במחיצתה בכל שעות היממה.

באחד הימים, במועד קרוב ליום הניתוח, החליט האבא לצאת את בית החולים ולבקר בביתו של הגר"מ פיינשטיין זצ"ל, ולקבל את ברכתו להצלחת הניתוח. הוא נכנס לבית המדרש, מקום שבו ניתן היה לאתר את בניו של הגר"מ פיינשטיין ופגש באחד הבנים ושאל "מתי אפשר להיכנס אל אבא כדי לקבל ממנו ברכה" וסיפר לו את מה שארע לבתו. הבן הסביר, כי האבא אינו מקבל בימים אלה וחבל על הטרחה בעניין זה. "אז תן לי את הכתובת" – ביקש הד"ר נ. את הכתובת תוכל לקבל אצל אחי הפנה אותו אל האח שישב ולמד באותו בית המדרש. האח חזר אל דברי אחיו, כי האבא אינו מקבל עכשיו "אבל את הכתובת הנה לך..."

ד"ר נ. אינו נמנה על המתייאשים בקלות ועשה את צעדיו אל ביתו של הגר"מ פיינשטיין. בית ישן, דירה צנועה ביותר, הוא רופק על הדלת ואין מממדים לפתוח. לאחר זמן פתחה הרבנית את הדלת ושאלה: כן, במה העניין. מיודענו החל להסביר ולספר את סיפור מחלתה של בתו וביקש להיכנס אל אבא הישיבה, כדי לקבל את ברכתו. הרבנית בארכיות אך בתמיכות הסבירה, כי אין בעלה פנוי עתה לקבל אנשים וכי להבטיח כמו אבא. אני מבטיח להתפלל אני מבטיח לברך, אך להבטיח ולהתחייב לכם על בן – אין זה בידו. הרבנית בארכיות אך בתמיכות הסבירה, כי אין בעלה פנוי עתה לקבל אנשים וכי והוא עסוק במשהו ובליטודו. ד"ר נ. לא ויתר ובאורייתא עסיסית השגורה בפיו הצליח לרכך את סירובה והיא נאותה לאפשר לו להיכנס, "אך לא יותן מאשר שתי דקות."

הגר"מ פיינשטיין זצ"ל

בבואו פנימה אל הקודש סיפר במהירות להגר"מ פיינשטיין את אשר אירע לבתו וכי היא עומדת לעבור ניתוח קשה בבית חולים "הר־סיני" והוא לא נותר לו אלא לבקש ברכה כי הניתוח יעבור בשלום.

הרב פיינשטיין שאל לשמה של הבת ושם אמה ומשקיבל את הפרטים פנה לפינת החדר החל מתפלל ושב אל האב ואמר: "אני מברך אותה שבע"ה הניתוח יעבור בשלום ובהצלחה".

האבא עם עוזות־מצח חיובית, מאזין לדבריו של ראש הישיבה ושואל אותו: אם הקב"ה רוצה שבתי תבריא, כלום זקוק הוא לניתוח? האין הוא יכול לרפא אותה ללא ניתוח? הגר"מ פיינשטיין הביט רגע ארוך בעיניו של האב והשיב: כן, כן, אתה צודק, באמת אתה צודק, ושב להתפלל בפינת החדר. בסיימו חזר אל האב ואמר: "אני מברך את הבת בבריאות שלימה וברפואה שלימה ושתבשר לי בשורות טובות..."

ד"ר נ. שב לבית החולים להחליף את רעייתו ב"משמרת" והתיישב על כסא במסדרון המוביל לחדר של בתו וגרדם. לפתע שמע שקוראים את שמו, פתח את עיניו ומולו האחות הראשית המבקשת אותו להתלוות אליה לפגישה עם הפרופסור המנתח. ד"ר נ.א. נכנס ברהילו ורהימו לחדר של הרופא ולידו מצא אדם נוסף שלא הכיר קודם לכן. הרופא המנתח החזיק בידו כמה צילומי רנטגן ופנה אל נ.א.: "נכון, אני נחשב כמנתח מומחה ובשביל זה באתם אלי. אבל, לפני כל ניתוח מסובך אני נוהג להתייעץ עם עמית מומחה ולשמוע את חוות־דעתו כיצד ואיך לעשות את הניתוח, ותרשה לי להציג בפניך את ידידי פרופ'... לקראת ההתייעצות עשיתי צילום נוסף של החלק הנגוע אצל בתך. הנה, זהו הצילום הקודם וזהו הצילום האחרון שעשיתי הבוקר. אין ספק, אין כאן טעות, אלה שני צילומים מדוייקים והנה תראה: כאן רואים את הגידול וכאן בצילום החדש הוא פשוט נעלם. מבחינתי בתך יכולה לטוס חזרה לישראל.

ביום ששי, הבת הודיה באו שוב לביתו של הגר"מ פיינשטיין כדי להודות לו על הנס שנעשה להם בזכותו. הם דפקו על דלת הדירה והפעם הרבנית פיהדה לפתוח, הכניסה אותם לאחד החדרים וביקשה שימתינו עד שראש הישיבה יכנס. כעבור דקות הגיע הגר"מ פיינשטיין וקיבל אותם בסבר פנים יפות, – אמר ראש הישיבה – עכשיו שזכינו לכך, אני מברך אותכם שתזכו בע"ה גם לשמוח בחתונתה מתוך בריאות, שלימה ולראות ממנה הרבה נחת."

לשני הסיפורים הללו שני המשכים מרתקים ממש, אך על כך א"ה בחול המועד הבא.